

tionēs has in conspectu tuo paulatim et per partes : non poteris eas delere pariter.

Circa singula peccata considerabuntur tria. 1. Quomodo peccatur, etiam venialiter. 2. Damna proventientia, et pœnæ in hâc et in futurâ vitâ debitæ. 3. Præmium vincentis.

MEDITATIONES

SUPER CAPITALIA PECCATA.

MEDITATIO XVIII.

De superbiâ.

PUNCTUM PRIMUM.

Quid sit, et quomodo peccetur ?

EST appetitus excellentiæ inordinatus, de bonis sive corporis, sive animi. Habet quatuor actus.

Isa. 10. 13. 1. Cùm tribuit sibi quod est Dei, veluti dicens : *Quis noster Dominus est ?* 2. Cùm à Deo recognoscit, sed tanquam debitum suis meritis, quod est gratiæ. 3. Cùm plura præsumit, quàm habeat. 4. Cùm in habitis se excellere putat alios, aut cupit certè quòd sibi cedant.

Vitia. Ex superbiâ multa oriuntur vitia. 1. Vana gloria, quâ appetitur æstimari et laudari ab aliis. Hujus actus sũnt : gloriatio de bonis habitis, ac si ea non

accepisset à Deo ; vel de iis etiam quæ non habet, vel etiam de malis : deinde, studium placendi hominibus propter laudem : denique inane gaudium, quòd placeat illis, et in æstimatione sit ; et est vana gloria, detestabilior de bonis animi, præsertim virtutibus, quòd hæc corrumpat. 2. Ex superbiâ oritur jactantia ; cujus actus sunt, laudare seipsum, venditare quæ non habet, aut exaggerare quæ habet, et inaniter propalare quæ supprimenda forent. 3. Ambitio honorum et dignitatum, quæ inordinata est cùm appetit supra merita, aut mediis non convenientibus, aut affectu nimio, quasi finem constituendo. 4. Præsumptio, quâ, laudis appetitu, majora suis viribus præsumit, et audet. 5. Hypocri-
sis, simulando bonam intentionem, cùm sit vana ; aut bona operando, causâ gloriæ. 6. Pertinacia, ubi par erat cedere alieno judicio ; vel cùm tuetur suum, ne errâsse videatur. 7. Contemptus aliorum, non inferiorum tantum, sed etiam æqualium et superiorum : *Superbiâ enim ascendit semper.* Unde existunt innumerabilia peccata, discordiæ, rixæ, maledicta, inobedienciæ, blasphemiæ. Circa hæc meditando, ingrediar in meipsum et recognoscam in singulis meos defectus, memet acriter reprehendens : *Miser, quid habes quod non accepisti ? Jam dives factus es ; jam saturatus es, et jam solus regnas : Et nescis quia tu es miser et miserabilis, et pauper, et cæcus, et nudus ? Quid superbit terra et cinis ? Pauperem superbum odit Deus.*

Ps. 73. 23.

1 Cor. 4. 7.

Apoec. 3.

17.

Ecccl. 10.

9 ; 25. 4.

PUNCTUM II.

Pœnæ
superbiæ.
Matt. 23.
12. Damna superbiæ. Ea indicantur illis verbis : *Qui se exultat, humiliabitur.* Ubi triplex pœna significatur : Et quòd 1. spolietur bono habitu ; et quòd 2. frustretur desiderato ; et quòd 3. pro exaltatione subeat humiliationem. Sic Lucifer amisit gratiam et dona , quibus ornatus fuerat ; non attigit quò aspiravit , et pro excelso solio , præcipitatus est in profundum luti. Quo exemplo Christus gloriantes discipulos repressit : *Videbam Satanam sicut fulgur de Cælo cadentem.* Ita Adam , Nabuchodonosor , Herodes , et alii.

Luc. 10.
18. Deinde superbos destituit Deus extraordinariis auxiliis , et labi sinit etiam in fœda peccata ; quæ est pœna maxima. De Ananiâ et Saphirâ affirmat Basilius , quòd affectantes gloriam ex venditis facultatibus , permittente Deo , partem sibi reservaverint ; undè et laudem facti , et vitam ipsam perderunt. Denique consideranda est æterna confusio , quam subibunt elati , quando eis improperebitur à superbis dæmonibus : *Et tu vulneratus es sicut et nos ? Nostrî similis factus es ; detracta est ad inferos superbia tua.* O trabs superbiæ in oculo , quæ non sinis videre ! Amove ut videam , Jesu humillime !

Derelictio
justa.

Confusio.

Isa. 14. 10.

Matt. 7. 3.

PUNCTUM III.

Matt. 23.
12. Merces humilium : *Qui se humiliat, exaltabitur.* Primò educitur ex statu abjectionis , et miseris.

Deinde conservata ipsi manent dona accepta. Deum ad ampliora evehitur. Peccator seipsum humilians , eruitur à peccatis , recipit amissam gratiam , exaltatur ad dignitatem Filii Dei. Sic publicanus descendit justificatus coram Deo , præ superbo pharisæo ; et impius Achab , quia se humiliavit , avertit intentatum supplicium. Quòd si peccator humilis exaltatur , quomodo justus humilitatis studiosus ? Augebitur haud dubiè copiosis gratiæ donis. Ergò , *quanto magnus es , humilia te in omnibus ; et coram Deo invenies gratiam.* Sic Dei Mater exaltata est propter humilitatem suam : quin ipse Filius Dei. Nam generalis est regula absque exceptione : *Qui se humiliaverit , exaltabitur.*

Merces
humilium
triplex.
Exempla.
Eccel. 3. 20.
Mat. 23.
12.

Insurgam in meos circa hoc defectus , contrariisque actibus eos extirpare conabor ; initio facto ab humiliatione in rebus externis , quæ facilior est. Nihil porrò , teste Bernardo , *facilius est volenti , quam humiliare seipsum.* Nam , si exaltare me velim , erunt qui obstant : si autem humiliare , nemo repugabit. Est autem expedita ac unica ratio vincendi superbiâ , *humiliatio* , ut idem ait Bernardus.

Extirpatio
viii.
Serm. 2.
quadrag.

MEDITATIO XIX.

De vitio gulæ.

PUNCTUM I.

Gulâ peccatur.

EST cibi et potûs inordinatus appetitus. Peccatur autem quinque modis. 1. Si contra præceptum vescamur vetitis ab Ecclesiâ, vel ab instituto, vel ex voto. 2. Si immoderatè in quantitate, cum gravi valetudinis corporis incommodo, vel animæ periculo; aut bibas usque ad iudicii turbationem, vel amissionem. 3. In qualitate; si exquisitis et pretiosis supra statum, gulæ causâ. 4. In circumstantiis; si tempore aut loco non convenienti, aut sæpius, quàm par est, aut contra regulam tui instituti. 5. In modo; si nimis avidè et indecenter ingurgitando, quasi quis in cibum sit absorptus; vel ob solam oblectationem. De his examinabo meipsum, quòd vix absque culpâ vescar: et proponam meliora.

PUNCTUM II.

Pœnæ.

Sibi ipsi.

Ecc. 31.

23.

Prov. 23.

29.

Luc. 21.

34.

Pœnæ in gulosos. Ipsa gula secum pœnam adfert: *Vigilia, et cholera, et tortura, viro infrunito. Læditur enim sanitas et mors acceleratur: Et, Cui vix: cui rixæ? cui sine causâ vulnera? nonne his qui morantur in vino, et student calicibus epotandis? Et Christus monet: Attendite vobis, ne fortè graventur corda vestra crapulâ et ebrietate, et superveniat in vos repen-*

De vitio gulæ.

tina dies illa. Ampliùs, ineptum reddit orationi, et indignum spiritualibus consolationibus, quòd indulgeat carnalibus; facit inertem ad res magnas divini obsequii: et qui à tam infirmo hoste superatur, quomodo vincet fortiores?

Deinde considerandæ pœnæ à Deo inflictæ ob gulam. Primi parentes è paradiso pulsi fuerunt. *Judæis in deserto carnes appetentibus, cum haberent cœlestis manna, ira Dei ascendit super eos, et occidit pingues eorum, cum adhuc escæ eorum essent in ore ipsorum. Aliàs occisa sunt viginti tria millia; quando sedit populus manducare et bibere, et surrexerunt ludere; videlicet in venerationem idoli. Quin propheta occisus est à leone, quòd comedisset contra Dei mandatum. In alterâ etiam vitâ peculiariter cruciabantur: ut ille dives, qui epulabatur quotidie splendide: postea verò expetiit vel guttam aquæ, quæ ipsi est denegata. Et contra Babylonem pronunciat: Quantum glorificavit se, et in deliciis fuit; tantum date illi tormentum et luctum. Heu nolim, ut Esau, pro obsonio vendere primogenita mea!*

Deus ultor.

Ps. 77. 31.

Exod. 32. 6.

Infernus.

Luc. 16. 19.

Apoc. 18. 7.

Genes. 25. 33.

PUNCTUM III.

Merces temperantiæ. Ipsa sibi est merces, quando sanitatem tuetur, et vitam producit, animum aptat suis functionibus, et dominari facit appetitui, et capacem reddit cœlestium, et ad magna expeditum: *Vitia comprimit, mentem elevat, virtutem largitur.*

Bona temperantia.

hu corp.

Animâ. Deinde remunerat abstinentiam Deus melioribus deliciis spiritûs, ut fecit erga Danielem et socios. Moysem etiam et Eliam per jejunium ad sui consortium assumpsit, et in Transfiguratione adhibuit testes. Post hanc verò vitam assidere facit mensæ suæ, et singulariter reficit abstinentes. O, sim ex illis!

Gal. 5. 24. Crucifigam nunc *carnem meam cum vitîis et concupiscentiis*, ut illic epulari valeam. Per sitim, fel, et acetum illud tuum te obsecro, bone Jesu, merear placare te cum Ninivitis, et pro tot culpis satisfacere.

MEDITATIO XX.

De Luxuriâ, et bono Castitatis.

PUNCTUM I.

*Luxuria
fit cogita-
tione.*

Verbo.

QUID sit. Est inordinatus appetitus delectationis carnalis. Peccatur 1. Cogitatione, cum voluntas in rem cogitatum consentit, vel deliberatè se oblectat ipsâ cogitatione, absque proposito perficiendi rem; quæ vocatur morosa delectatio: vel si minùs deliberatè oblectatur, saltem negligenter repellit cogitationem, aut ejus causam. 2. Peccatur verbo, aut aliquo sensuum exteriorum: verbo, proferendo inhonestâ; auditu, spontè præbendo aures talibus; visu, cum spectantur provocantia, vel leguntur; odoratu et gustatu, cum inde pellicimur ad inhonestâ: tactu, cum mollioribus quis utitur, cum irritamento libidinis; nam tactus alioqui corporum est consum-

De Luxuriâ, et bono Castit. 89

matio peccati, et pertinet ad opus. 3. Peccatur opere *Opere.* consummato; vel se polluendo, vel alteri committendo: et hoc pro qualitate personæ est multiplex peccatum; si alter sit voto castitatis obstrictus, aut religiosus, aut conjugatus; aut si consanguinei. Extra etiam commistionem merus tactus suimet, vel alterius, causâ delectationis, est peccatum mortale.

PUNCTUM II.

Pœnæ. 1. Quæ ex ipso peccato nascuntur: nam *Pœnæ.* *Blandè ingreditur, sed in novissimo mordebit ut coluber,* *Sibi ipsi.* *et sicut regulus venenum diffundet.* Morbi, infamia, de- *Prov. 23.* *32.* *pauperatio, mors, sunt luxuriæ fructus; et Paulus incestuosum tradidit Satanæ in interitum carnis, ut in corpore à dæmone cruciaretur. 2. Pœnæ à Deo inflictæ in hâc vitâ. Diluvio obruit mundum, Sodomam incendit; ex Israelitis unâ die viginti tria millia occidit; nepotem Jacob, ob fusum semen, morte percussit; filios Heli perire fecit in bello: Samson autem, ob mulierem, in servitutem venit. Quid David, quid Salomon propterea passi sunt? Quod si isti, quin tu times? 3. Pœnæ futuræ. Per quæ peccat quis, in iis acerbissimè cruciabitur. Pro oblectatione cogitationum, horrendis vexabitur imaginibus; sensus singuli proprio afficientur tormento; totu homo immersus stagno ignis et sulphuris, pro brevi voluptate, æternum ardebit. Ergo fugite fornicationem, ait Paulus: fuga est præsens remedium. Unde *Infernus.* *Sap. 11.* *17.* *etiam ait: Fornicatio nec nominetur in vobis. Ipsum* *1 Cor. 6.* *18.* *Eph. 5. 3.**

nomen usurpari non debet, ne, rei imagine representatâ, polluat mentem.

PUNCTUM III.

Actus 6
Castit. Bonum castitatis comparatur lilio, ob sex actus tanquam folia candidissima. 1. Custodia visûs et auditûs, ne quid subeat in animum impuri: hi sunt custodes castitatis. 2. Tum aliorum sensuum, odoratûs, gustatûs, et tactûs mortificatio, ne quem igniculum suppeditent. 3. Sermonis, et motuum omnium corporis, gestuumque, modestia virginalis, necnon ipsius vestitûs moderatio, ac decens compositio: ut nihil insit solutum, ac leve. 4. Circumspecta familiaritas et conversatio cum hominibus, cavendo ne quid subrepat à puritate alienum. 5. Provida declinatio occasionum, tam internarum, quàm externarum. Internæ sunt: Superbia, in quam Deus animadvertere solet permissione lapsûs, undè humilietur homo, et confundatur; deinde ira, quâ exardescit sanguis, tum otium, per quod diffluit mens, et totus homo. Externæ autem sunt variæ, à loco, Ecclesi. 3.
27. à tempore, à sociis. *Qui amat periculum, peribit in illo.* 6. Puritas cordis ab incursu malarum suggestionum; et corporis, ab involuntariis etiam motibus et illusionibus, tam per vigiliam quàm per somnum, quantum homini possibile est.

PUNCTUM IV.

Multiplex favor Dei erga castos. 1. Favor, præ-Favor Angelorum. sidium angelorum peculiare; nam hi delectantur sui similibus, libenterque illis assistunt. Sic in fornace tribus pueris adfuit angelus: *Et excussit flammam ignis, et fecit medium fornacis quasi ventum roris flantem.* Ita, in ardore tentationis, excutiunt flammam, ne mentem subeat per consensum; et rore cælesti ardorem carnis reslinguunt; atque in gratiarum actionem, pro victoriâ erumpere animam faciunt, unâ cum tribus pueris in camino ignis. 2. Favor à peculiari ipsiusmet Dei protectione, qui *passatur inter lilia.* Quare ingruenti tentationi objiciam illud Susannæ: *Melius est mihi mori quàm peccare in conspectu Domini.* 3. Favor, quod pro spretis nuptiis Deus sibi peculiariter animam despondet, juxta promissum Christi: *Qui uxorem reliquerit, centuplum accipiet in hac vita:* non centum uxores, sed quod excedit centuplo omnes conjugales voluptates. Nō-Filiorum spirituum. runt casta pectora. 4. Favor, multiplicatio prolis. Ne vel hic fructus desit prolis, sunt multiplicia opera bona, quibus se exercet, qui divisus non est per curas matrimoniales, sed uni Deo lucrificat: ut sit non solum frater, et soror, verum etiam mater Christi; quod ipse Dominus asseruit. Quare non dicat *Eunuchus: Ecce ego lignum aridum: quia hæc dicit Isa. 56. 3. Dominus Eunuchis: Dabo eis in domo meâ locum et nomen melius à filiis et filiabus: nomen sempiternum dabo*

Extraordinaria.

eis, quod non peribit. 5. Favor : quod , quia supra hominem se per castimoniam attollunt , Deus extra ordinem castos exaltat. Sic B. Mariam , ut fieret Mater Dei ; Joannem , ut dilectus haberetur , et in sinu recumberet , et tam sublimes futurorum revelationes acciperet. Elias , Elisæus , Daniel , ejusque socii , mirificati sunt ob meritum castitatis. 6. Favor : quod sequuntur *Agnum* , quòcunque ierit , singulari societate ei inhærentes. O liceat mihi , Agne innocentissime , unà tecum per ista Cœli spatia discurrendo modulari canticum novum , quod incoinquinatè solùm animæ cantare possunt.

Sequitur Agnum. Apoc. 14.

Istæ sex prærogativæ erunt mihi munimento adversus tentationes : meque obfirmabo , dicens cum *Genes. 39.* Joseph : *Quo modo possum hoc malum facere , et peccare in dominum meum ?* Quin pallium , et adhuc facultates omnes , honorem , vitam ipsam posthabebo , ut merear , uti Joseph ad regnum Ægypti , ita ipse ad complexum cælestis Sponsi per studium castitatis aliquando peringere.

MEDITATIO XXI.

De avaritiâ.

PUNCTUM I.

Avaritiâ peccatur 5 modis.

QUID sit avaritia. Est inordinata appetitio divitiarum. Peccatur autem 1. Si aliena quis concupiscat , contra præceptum decimum ; vel etiam sibi

De avaritiâ.

usurpet , invito domino , contra septimum. 2. Si malè utatur propriis , non impertiens egentibus , quando ex justitiâ , vel ex caritate misericordiâque tenetur. 3. Si nimio studio feratur , ut propterea negligat alias obligationes quibus tenetur ; vel admittat aliqua alia peccata , ut sunt mendacia , perjuria , fraudes , violentiæ. Nam *radix malorum omnium est cupiditas* , teste Paulo. 4. Si voto paupertatis adstrictus usurpet sibi aliquid de communibus absque superioris licentiâ ; vel si alienet , dando , vel donatum accipiat sine ejusdem facultate ; vel si concessis utatur affectu inordinato , tanquàm propriis ; vel si queratur et murmuret , cùm subtrahuntur. 5. Si quis opera virtutis exerceat præcipuo fine lucri , vel lucri causâ omittat exercere. Avaritia vocatur à Paulo *Eph. 5. 5.* *idolorum servitus* , quia , tanquàm Deo cuidam , servitur cupiditati , et omnia ejus causâ fiunt. Absit à me hæc impietas. *Coloss. 3. 5.*

PUNCTUM II.

Pœnæ avari. 1. Ipsa avaritiâ est avari ultor , miserimâ servitute illum premens , quam sentit in conquirendis tuendisque bonis. Item tanquàm spinæ animam illius pungunt , tum curæ , tum remorsus conscientiæ , ut nec terrenis quietè fruatur , et cælestia amittat : velut Judas avarus , qui inter cælum et terram medius crepuit. 2. Solet eam Deus in hac vita punire : ut Achan , quod surripisset de spoliis , jussu Dei lapidatus est ; Nabal , quod Davidi *Danna 3.* *Sibi ipsi.* *Deus ultor.*

tunc egentem negasset subsidium, Deo animadvertente, extinctus est; Jezabel, ob adeptam vineam, Deo disponente, à canibus devorata est; Ananias et Saphira, ob partem pretii defraudatam, conciderunt repente mortui; Giezi, ob accepta munera contra Elisæi mandatum, leprosus evasit; Judas furari solitus de oblatiis, et Magistri venditor ex avaritiâ factus, suspendio voluntario interiit. Et ecce quomodo hæc pestis omne genus hominum corruptit, à regibus usque ad apostolum! 3. Æterna subsequetur eos egestas, qualis illa Epulonis; et memoria prioris abundantiae excruciat magis.

PUNCTUM III.

Avaritia vincitur mortificatione.

PRÆMIA virtutis oppositæ. 1. Duobus modis avaritia vincitur: vel frænando inordinatum appetitum habendi; vel renunciando rebus habitis et speratis, quò sic appetitus ipse ab animo radicatus evellatur. Uterque modus potest intelligi per paupertatem spiritus, cui promittitur regnum Cælorum; sive hoc sit vita æterna, sive, quod Paulus etiam vocat regnum Cælorum in hac vita, *justitia, pax, gaudium in Spiritu sancto*. Est autem justitia meliorum divitiarum copia, nempe honorum operum. Pax autem est à molestarum curarum perturbatione quies, quales ingerit avaritia: denique gaudium spirituale, à pacatâ conscientia. 2. Qui, victâ cupiditate, distribuit sua liberaliter in pauperes, Deum erga se liberalem experietur, tum in temporalibus, tum in spiri-

Rom. 14. 17.

liberalitate.

tualibus bonis refundendis, sicut promisit: *Date et Luc. 6. 38. dabitur vobis: mensuram bonam et confertam, et cogitatam, et superfluentem dabunt in sinum vestrum.* Addit: *Eadem quippe mensurâ, quâ mensi fueritis, remelietur vobis;* quasi dicat: Si vestra creverit liberalitas, etiam divina erga vos. Quibus suffragatur Sapiens: *Alii dividunt propria et ditiores sunt; alii* Prov. 11. 24. *repetunt non sua, et semper in egestate sunt. Anima, quæ benedicit, impinguabitur, et qui inebriat, ipse quoque inebriabitur.* 3. Peculiare præmium iis promittitur, qui de facto omnia sua relinquunt, centuplum in hac vitâ, et postea æternum, cum prærogativâ considerendi ad judicandum tribus Israel. Tu qui propter nos egenus factus es, et in testimonium mori nudus voluisti, aufer à me omne caducum desiderium, ut tuæ opulentia particeps in Cælo fiam!

Præmio celesti.

Concipiendi sunt affectus in primo puncto indicati. 1. Ut habitis contentus sim, quamvis modicis, neque appetam aliena. 2. Ut iisdem benè utar, et liberaliter in pauperes. 3. Ut sine affectu habita possideam, quasi non habens. 4. Ut libenter etiam experiar defectum, causâ Christum imitandi. 5. Serviam Deo; non ob temporalia, sed quia dignus est, et ut assequar æterna.

Proposita quinque.

Fuga. Hinc discam primò, declinare omnem motum iræ; qui suspectus est, quando etiam sumitur zelo justitiæ, ne subsit appetitus propriæ vindictæ. Secundò, insurgentem initio opprimam, ne invalecat: nam *scintillâ unâ augetur ignis*, ut Sapiens ait; nec est facile auctum extinguere.

Obsta initio.

Ecclesi. 11. 34.

PUNCTUM III.

Bonum compressæ iræ, sive mansuetudinis et patientiæ, quibus frænatur. Nam mansuetudo aversatur nocere cuiquam, et comem se exhibet etiam inferentibus injuriam: patientia sustinet mala illata, ne idcirco homo exorbitet, aut indignum aliquid faciat.

Fructus. Fructus istarum virtutum sunt. 1. Pax cordis; quia *mansueti possidebunt terram*; in potestate habebunt seipsos: *In patientiâ vestrâ possidebitis animas vestras*. 2. Mansuetudo reddit amabiles: *Qui in mansuetudine opera sua perficit, super hominum gloriam diligitur*. 3. Patientia autem facit spectandos et admirabiles apud alios: *Melior est patiens viro forti; et qui dominatur animo suo, expugnatore urbium*. 4. Faciunt Deo amabilem, et accessum ad Deum pandunt, exemplo Moysis, ob insignem mansuetudinem. Quare jubet Paulus: *Volo viros orare in omni loco, levantes puras manus, sine irâ et disceptatione*. 5. Tales habent spiritum Christi. Unde discipulis cupientibus venire ignem de caelo in Samaritanos, Luc. 9. 55. quod non receperunt ipsos, Dominus ait: *Nescitis cujus spiritus estis: meus certè non est ultionis spiri-*

Matt. 5. 4.

Luc. 21. 19.

Ecclesi. 3. 19.

Prop. 16. 32.

1 Tim. 2. 8.

De Invidiâ.

tus, sed benedictionis. Unde Petrus de illo: *Cùm malediceretur, non maledicebat; cùm pateretur, non comminabatur*.

1 Pet. 2. 23.

MEDITATIO XXIII.

De Invidiâ.

PUNCTUM I.

INVIDIA est tristitia de bono proximi, quâ nostrum excedit, vel obscurat. Oritur ex superbiâ, et comitem habet iram. Et ita utriusque actus, veluti odium proximi, quia illius successus me obscurant, gaudere de proximi depressione, tristari de laude, minuere illam, detrahere.

Invidia ex superbiâ.

Invidia distingui potest, juxta genera rerum quasi objecta invidiæ. 1. De bonis externis aut corporis, quod præcellat quis divitiis, dignitate, honore, gratiâ hominum, corporis dotibus: et hæc est mundana. 2. De bonis intellectualibus. 3. De bonis virtutum. 4. De ipsâmet caritate et gratis gratuitis: quod est peccatum in Spiritum sanctum; quale fuit Luciferi, ut ideò struxerit homini insidias ad peccandum. *Invidiâ enim diaboli mors introivit in orbem terrarum*. Quare invidi illum imitantur. Proh res indigna!

Materia invidiæ.

1 Sap. 2. 24.

PUNCTUM II.

Pœnæ. 1. Ab ipsâmet invidiâ: nam exsiccat ossa, fovetur perinde bonis ac malis eventibus, et difficile sibi ipsi.

Pœnæ est sibi ipsi.